

No és cap broma!

written by Agustí Soler | 9 d'octubre de 2024

Una de les qüestions que ocupen un lloc preferent damunt la taula, tant a Catalunya com arreu d'Europa, és la immigració. Estem veient com en molts països europeus, cada vegada més, des de Dinamarca, Suècia i Finlàndia, fins a Holanda, Alemanya i Itàlia, a part dels que s'hi van sumant cada dia, el problema de la multitudinària immigració que està envaint Europa, envaint, sí, està prenent un aire mai imaginat i que cal estudiar i resoldre amb la màxima urgència.

A Catalunya es parla molt de la immigració provinent d'Àfrica, especialment de l'àrea magrebina, i també la del món llatinoamericà, però cal no oblidar-nos del que ens ve des de les Espanyes i que no és fàcil de resoldre. Hem de recordar que ja als anys vint, des de les àrees governamentals de Madrid, es planificava una invasió dissimulada que fes la feina d'espanyolitzar Catalunya. Entre diversos exemples recordem com l'any 1928 el general Martínez Anido, amic íntim i col·laborador del dictador Primo de Rivera, deia allò de «Hay que llenar Cataluña de lo peor que tenga España». Ja fa més de cent anys que arribaren onades d'immigrants de tota la península, sobretot de terres de Múrcia i d'Andalusia. La jugada, però, als estratèges del govern espanyol, no els acabà de sortir bé i una majoria dels que arribaren, tant ells com els fills i nets feren seu l'esperit català i tot el que l'envolta. En tenim una munió de grans i bons exemples, en tots els àmbits, tant en el món del treball, com el de la cultura, de l'art, de la música, dels esports i de tants altres mons. Catalunya és i serà la seva vida, la seva força, la seva estima.

Més tard, als anys seixanta i setanta, la dictadura franquista planificà una altra operació immigratòria tot aprofitant l'ocupació criminal de Catalunya el 1939 i la ferotge política contra la seva llengua i cultura. Però Franco no se'n sortí.

Coneixia poc els catalans, més aviat els menyspreava alhora que els envejava. La seva campanya de colonització, però, donà els seus fruits i avui Catalunya arrossega encara les dificultats creixents d'aquesta nova colonització, la qual cosa s'ha pogut veure i constatar en l'aparició de partits xenòfobs, malalts d'anticatalanisme i que embogits aprofiten aquesta situació de desemparament.

S'ha integrat tothom? Recordem aquelles declamacions animoses i eufòriques de Jordi Pujol tot dient que «és català tot aquell qui viu i treballa a Catalunya» que són ben lluny de la realitat. Ja ens agradaria, però és una qüestió que caldria analitzar-la a fons i estudiar-ne el perquè. No oblidem, per exemple, que a molts representants de la nostra burgesia, sota el paraigua del Foment del Treball o del Cercle d'Economia, entre altres, ja els anava bé tenir una immigració que, mal pagada, els permetia obtenir unes rendes sucoses, encara que Catalunya i la seva consolidació nacional anés perdent terreny.

Hem de ser-ne conscients, la qüestió de la immigració constitueix avui dia un dels primers, si no el primer, conflictes que ha de resoldre Europa. Cal fer-hi front amb una política realista que apliqui solucions constructives i al mateix temps ens allunyi de cap cataclisme que es podria produir en un futur no gens llunyà. Hem de poder gestionar plenament la nostra política migratòria. Hem de tenir ben present quines són les intencions de sectors, cada dia més potents, del món islàmic els quals intenten ja amb cert èxit l'expansió del salafisme en la seva lluita contra els valors occidentals de defensa dels drets humans i d'igualtat.

Tanmateix, això no ve de nou. Recordem ja, és un exemple, que l'any 1966 el dirigent algerià Ben Bella deia «Conquerirem Europa amb el ventre de les nostres dones» i que tres anys més tard, el 1969, el dirigent libi Muammar el Gaddafi profetitzava que «Al·là garantirà la victòria islamista a Europa sense pistoles, ni terroristes, ni suïcides».

Hem de ser ben conscients i no em cansaré de repetir-ho: És preocupant l'augment del salafisme a Catalunya. D'ençà de fa més de vint anys la vinguda a Catalunya d'imams salafistes ha anat augmentant i avui ja són majoria. Caldria saber qui els finança. Però és més preocupant l'infantilisme i la irresponsabilitat amb què és adoptat aquest problema per les suposades esquerres nostrades. Els terribles fets del 17 d'agost del 2017 a les Rambles de Barcelona i Cambril i la figura de l'imam de Ripoll, Es Satty, tot fa pensar que ja s'han deixat de banda si no han estat banalitzats. I el més trist encara és que qui denuncia amb veu clara i contundent aquest fet és atacat i titllat de feixista i d'extrema dreta, fins i tot per certs representants polítics que es proclamen independentistes i certs mitjans de comunicació nostrats.

Són molt clares i definidores les paraules del professor Joan Ramon Resina, de fa unes setmanes que hauríem de fer totalment nostres: «No és gaire lògic esverar-se per l'ascens a Europa de partits antiimmigració i alhora negar l'existència d'un problema. A mesura que els partits de centre i esquerra s'adonen de la urgència d'abordar aquest fenomen explosiu, caldrà posar-los també dins del cercle de guix del feixisme?».

Gran Joan Ramon Resina. Millor no ho podia dir. Hem de ser molt i molt conscients que aquesta qüestió no és banal ni fugissera. No és cap broma!